Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 10ης Δεκεμβρίου 2025*

«Εμπορική πολιτική – Προστασία από τις συνέπειες της εξωεδαφικής εφαρμογής ορισμένων νόμων που θεσπίστηκαν από μια τρίτη χώρα – Περιοριστικά μέτρα που έλαβαν οι Ηνωμένες Πολιτείες κατά του Ιράν – Δευτερογενείς κυρώσεις που εμποδίζουν φυσικά ή νομικά πρόσωπα της Ένωσης να έχουν εμπορικές σχέσεις με τις επιχειρήσεις εις βάρος των οποίων έχουν ληφθεί τα εν λόγω μέτρα – Απαγόρευση συμμόρφωσης με τους εν λόγω νόμους – Άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 2271/96 – Απόφαση της Επιτροπής με την οποία παρέχεται σε νομικό πρόσωπο της Ένωσης η άδεια να συμμορφωθεί με τους εν λόγω νόμους – Κοινοποίηση της απόφασης στην επιχείρηση εις βάρος της οποίας έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα της τρίτης χώρας – Αναδρομική ισχύς – Συνεκτίμηση των δραστηριοτήτων της επιχείρησης οι οποίες εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής των εν λόγω μέτρων»

Στην υπόθεση T-518/23,

Middle East Bank, Munich Branch, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Franz και N. Bornemann, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον M. Kellerbauer και την L. Puccio,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Clearstream Banking AG, με έδρα το Eschborn (Γερμανία), εκπροσωπούμενης από τους C. Schmitt και T. Bastian, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, Α. Μαρκουλλή (εισηγήτρια), J. Schwarcz, Γ. Βαλασίδη και L. Spangsberg Grønfeldt, δικαστές,

γραμματέας: S. Jund, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, και ιδίως:

– το υπόμνημα παρέμβασης που κατατέθηκε από την παρεμβαίνουσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 2024,

– το υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Οκτωβρίου 2024 και τις παρατηρήσεις της Επιτροπής και της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Νοεμβρίου και στις 16 Δεκεμβρίου 2024, αντιστοίχως,

– το μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας της 9ης Δεκεμβρίου 2024 και την απάντηση της Επιτροπής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Δεκεμβρίου 2024,

– τους νέους λόγους που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Ιανουαρίου 2025 και τις παρατηρήσεις της Επιτροπής και της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 και στις 21 Φεβρουαρίου 2025, αντιστοίχως,

– την απόφαση του προέδρου του δευτέρου πενταμελούς τμήματος να μην περιλάβει στη δικογραφία το υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Ιουνίου 2025,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Ιουνίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Middle East Bank, Munich Branch, ζητεί την ακύρωση της εκτελεστικής απόφασης C(2023) 2963 final της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2023, για την παροχή στην παρεμβαίνουσα, Clearstream Banking AG, άδειας βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 2271/96 του Συμβουλίου, της 22ας Νοεμβρίου 1996, για την προστασία από τις συνέπειες της εξωεδαφικής εφαρμογής ορισμένων νόμων που θεσπίστηκαν από μια τρίτη χώρα, και των μέτρων που βασίζονται σ’ αυτούς ή απορρέουν από αυτούς (ΕΕ 1996, L 309, σ. 1, στο εξής: πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση), καθώς και της εκτελεστικής απόφασης C(2024) 4478 final της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 2024, για την παροχή στην παρεμβαίνουσα νέας άδειας, βάσει της ίδιας διατάξεως, όσον αφορά ορισμένους τίτλους και κεφάλαια που βρίσκονται υπό την φύλαξή της ή που έχουν κατατεθεί σε αυτήν (στο εξής: δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς και μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής πραγματικά περιστατικά

2 Στις 8 Μαΐου 2018 ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής ανακοίνωσε την απόφασή του να αποσύρει τη χώρα του από την πυρηνική συμφωνία με το Ιράν, η οποία υπεγράφη στη Βιέννη (Αυστρία) στις 14 Ιουλίου 2015, και να επαναφέρει σε ισχύ τις κυρώσεις κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν οι οποίες είχαν αρθεί βάσει της συμφωνίας αυτής. Οι εν λόγω κυρώσεις απαγορεύουν, μεταξύ άλλων, στα πρόσωπα που υπάγονται στη δικαιοδοσία των

Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής (πρωτογενείς κυρώσεις) και στα πρόσωπα που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία τους (δευτερογενείς κυρώσεις), όπως φυσικά ή νομικά πρόσωπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να διατηρούν εμπορικές σχέσεις με τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον «Κατάλογο ειδικώς σεσημασμένων υπηκόων και προσώπων για τα οποία ισχύουν απαγορεύσεις» (Specially Designated Nationals and Blocked Persons List, στο εξής: κατάλογος SDN), τον οποίο κατήρτισε το Office of Foreign Assets Control (OFAC) (Γραφείο ελέγχου των αλλοδαπών περιουσιακών στοιχείων, Ηνωμένες Πολιτείες).

Επί της προσφεύγουσας, της παρεμβαίνουσας και των σχέσεών τους

3 Η προσφεύγουσα είναι το γερμανικό υποκατάστημα της ιρανικής τράπεζας Middle East Bank (MEB). Το 2019, βάσει σύμβασης κατάθεσης συναφθείσας με άλλη γερμανική τράπεζα, η προσφεύγουσα αγόρασε ομόλογα.

4 Η MEB περιλαμβάνεται στον κατάλογο SDN από τον Νοέμβριο του 2018, όσον αφορά τις πρωτογενείς κυρώσεις, και από τις 8 Οκτωβρίου 2020, όσον αφορά τις δευτερογενείς κυρώσεις.

5 Η παρεμβαίνουσα είναι γερμανική εταιρία. Είναι επιφορτισμένη με τον διακανονισμό τίτλων, τη φύλαξη τίτλων και τη διαχείριση ημεδαπών και αλλοδαπών τίτλων. Είναι η μοναδική τράπεζα στη Γερμανία που διαθέτει άδεια αποθετηρίου τίτλων.

6 Ως εκ τούτου, η παρεμβαίνουσα είναι επιφορτισμένη με τη φύλαξη των τίτλων της προσφεύγουσας.

7 Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα είχε δεσμεύσει τους τίτλους της προσφεύγουσας, η γερμανική τράπεζα κατάθεσης της τελευταίας δεν μπόρεσε να εκτελέσει την εντολή πώλησης των τίτλων που έδωσε η προσφεύγουσα στις 16 Ιανουαρίου 2020.

8 Στις 29 Δεκεμβρίου 2020, δεδομένου ότι δεν μπόρεσε να λάβει πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση των τίτλων της, η προσφεύγουσα άσκησε αγωγή κατά της παρεμβαίνουσας ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (πρωτοδικείου Φρανκφούρτης επί του Μάιν, Γερμανία). Η αγωγή της απορρίφθηκε.

9 Στις 22 Δεκεμβρίου 2021 η προσφεύγουσα άσκησε έφεση ενώπιον του Oberlandesgericht Frankfurt am Main (εφετείου Φρανκφούρτης επί του Μάιν), ενώπιον του οποίου η παρεμβαίνουσα προσκόμισε, στις 20 Δεκεμβρίου 2022, αίτηση για την παροχή άδειας την οποία είχε υποβάλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στις 26 Φεβρουαρίου 2021, βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 (στο εξής: πρώτη αίτηση για την παροχή άδειας). Η έφεση αυτή απορρίφθηκε.

10 Στις 4 και στις 11 Απριλίου 2023, αντιστοίχως, η παρεμβαίνουσα και η προσφεύγουσα άσκησαν αναίρεση ενώπιον του Bundesgerichtshof (Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Γερμανία).

Επί των επαφών μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής

11 Αφού έλαβε γνώση, στις 2 Ιανουαρίου 2023, της πρώτης αιτήσεως για την παροχή άδειας, η προσφεύγουσα ζήτησε, με επιστολή της προς την Επιτροπή, να τύχει ακροάσεως σε σχέση με την εν λόγω αίτηση. Στις 18 Ιανουαρίου 2023 η Επιτροπή επιβεβαίωσε την παραλαβή της ως άνω επιστολής. Στις 25 Ιανουαρίου 2023 η προσφεύγουσα διαβίβασε πληροφορίες στην Επιτροπή.

12 Με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 2023, η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να υποβάλει παρατηρήσεις επί της πρώτης αιτήσεως για την παροχή άδειας. Στις 7 Μαρτίου 2023 η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της. Στις 10 Μαΐου 2023 η προσφεύγουσα ζήτησε πληροφορίες σχετικά με την έκβαση της διαδικασίας για την παροχή άδειας.

13 Με έγγραφο της 21ης Ιουνίου 2023, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι στις 27 Απριλίου 2023 είχε εκδώσει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση και της κοινοποίησε περιγραφή του περιεχομένου της εν λόγω αποφάσεως.

Επί των προσβαλλομένων αποφάσεων

14 Με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή χορήγησε στην παρεμβαίνουσα την άδεια να συμμορφωθεί προς ορισμένους νόμους των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής οι οποίοι μνημονεύονται στο παράρτημα του κανονισμού 2271/96 (στο εξής: νόμοι του παραρτήματος), όσον αφορά τους τίτλους ή τα κεφάλαια της προσφεύγουσας που βρίσκονται υπό τη φύλαξή της ή που έχουν κατατεθεί σε αυτήν, για περίοδο δώδεκα μηνών (στο εξής: αρχική άδεια).

15 Με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή χορήγησε στην παρεμβαίνουσα νέα άδεια να συμμορφωθεί προς τους νόμους του παραρτήματος, όσον αφορά τους τίτλους ή τα κεφάλαια της προσφεύγουσας που βρίσκονται υπό τη φύλαξή της ή που έχουν κατατεθεί σε αυτήν, για νέα περίοδο δώδεκα μηνών (στο εξής: νέα άδεια).

Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την πρώτη και τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες αποφάσεις)·

– να κηρύξει παράνομη την άρνηση παροχής πρόσβασης και γνωστοποίησης των προσβαλλομένων αποφάσεων·

– να απαγορεύσει στην Επιτροπή να «παρατείνει» την αρχική άδεια·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

– να κρίνει ότι η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

17 Εξάλλου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο «να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής από την άποψη του εννόμου συμφέροντός [της] […] χωρίς να εισέλθει στην ουσία» και να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

19 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των δικών της δικαστικών εξόδων.

Σκεπτικό

20 Επισημαίνεται ότι, αν και η προσφεύγουσα διατύπωσε συνολικά εννέα αιτήματα με τα διάφορα δικόγραφα που κατέθεσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, των οποίων τόσο το περιεχόμενο όσο και η αρίθμηση και η διατύπωση μεταβλήθηκαν σταδιακά, τα αιτήματά της πρέπει να νοούνται όπως εκτίθενται στη σκέψη 16 ανωτέρω. Ωστόσο, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστήριξε επίσης, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ζητούσε την ακύρωση μιας τρίτης εκτελεστικής αποφάσεως της Επιτροπής, είναι αναγκαίο να προσδιοριστεί το αντικείμενο της διαφοράς πριν από την έκδοση αποφάσεως επί των αιτημάτων που μνημονεύονται στην εν λόγω σκέψη.

21 Επιπλέον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. ανωτέρω σκέψη 17), αρκεί να σημειωθεί, εξαρχής, ότι ένα τέτοιο διαδικαστικό αίτημα δεν αποτελεί, κατά κυριολεξία, «αίτημα» κατά την έννοια του άρθρου 76, στοιχείο ε', του Κανονισμού Διαδικασίας (πρβλ. απόφαση της 7 Νοεμβρίου 2002, G κατά Επιτροπής, T-199/01, EU:T:2002:271, σκέψη 27), αλλά αίτηση με την οποία ζητείται, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει αποδεικτικό μέσο βάσει του άρθρου 91, στοιχείο β', του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή, απαντώντας στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, προσκόμισε την ως άνω απόφαση, καθώς και τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, οπότε το εν λόγω αίτημα στερείται αντικειμένου.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις επί του αντικειμένου της διαφοράς

22 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι τα αιτήματα που διατυπώνονται στη σκέψη 16 ανωτέρω καλύπτουν και μια τρίτη εκτελεστική απόφαση της Επιτροπής με την οποία χορηγείται νέα άδεια στην παρεμβαίνουσα να συμμορφωθεί με τους νόμους του παραρτήματος έως τον Απρίλιο του 2026 όσον αφορά τους τίτλους ή τα κεφάλαια της προσφεύγουσας που βρίσκονται υπό τη φύλαξή της ή που έχουν κατατεθεί σε αυτήν, την ύπαρξη της οποίας επιβεβαίωσε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

23 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 86, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ισχύει μετά τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας της 12ης Αυγούστου 2024 (ΕΕ L, 2024/2095), που τέθηκαν σε ισχύ την 1η Σεπτεμβρίου 2024, ο προσφεύγων μπορεί, το αργότερο δύο εβδομάδες από την επίδοση της αποφάσεως περί ορισμού της ημερομηνίας της επ' ακροατηρίου συζητήσεως ή πριν από την επίδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας, να προσαρμόσει την προσφυγή του. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η απόφαση περί ορισμού της ημερομηνίας της επ' ακροατηρίου συζητήσεως επιδόθηκε στην προσφεύγουσα στις 11 Απριλίου 2025, η προθεσμία των δύο εβδομάδων από την επίδοση της εν λόγω αποφάσεως έληξε στις 25 Απριλίου 2025, με αποτέλεσμα το αίτημα που

διατύπωσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση περί επέκτασης της προσφυγής στην τρίτη εκτελεστική απόφαση της Επιτροπής που μνημονεύεται στη σκέψη 22 ανωτέρω να υποβληθεί εκπροθέσμως και να είναι, ως εκ τούτου, απαράδεκτο.

Επί του δευτέρου και του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας

24 Πρώτον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι, μολονότι, κατά την άποψή της, δεν ήταν πλέον αναγκαία η έκδοση αποφάσεως επί του τρίτου αιτήματος που μνημονεύεται στη σκέψη 16 ανωτέρω, με το οποίο ζητούσε από το Γενικό Δικαστήριο να απαγορεύσει στην Επιτροπή να «παρατείνει» την αρχική άδεια, εντούτοις, δεν είχε παραιτηθεί από το εν λόγω αίτημα και υποστήριζε ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να αποφανθεί επ' αυτού.

25 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 2016, Γάκη κατά Επιτροπής, C-130/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:731, σκέψη 14 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί λόγω αναρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επ' αυτού.

26 Δεύτερον, όσον αφορά το δεύτερο αίτημα που μνημονεύεται στη σκέψη 16 ανωτέρω, με το οποίο η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κηρύξει παράνομη την άρνηση παροχής πρόσβασης και γνωστοποίησης των προσβαλλομένων αποφάσεων, αρκεί η υπόμνηση ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, να εκδίδει αναγνωριστικές αποφάσεις (βλ. απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2009, Omya κατά Επιτροπής, T-145/06, EU:T:2009:27, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί λόγω αναρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επ' αυτού.

Επί του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας

27 Προς στήριξη του πρώτου αιτήματος που μνημονεύεται στη σκέψη 16 ανωτέρω, με το οποίο η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, κατ' ουσίαν, ο πρώτος, παραβίαση, από την Επιτροπή, της αρχής της μη αναδρομικότητας με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, ο δεύτερος, προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας και, ο τρίτος, εσφαλμένη άσκηση από την Επιτροπή της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει. Επιπλέον, κατόπιν της προσκομίσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, σε απάντηση στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα προέβαλε τέσσερις νέους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, αντιστοίχως, κατ' ουσίαν, ο τέταρτος, πλάνη περί τα πράγματα, ο πέμπτος, παραβίαση, από την Επιτροπή, της αρχής της μη αναδρομικότητας με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, ο έκτος, τον ασαφή χαρακτήρα των προσβαλλομένων αποφάσεων και, ο έβδομος, πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

28 Κατά συνέπεια, οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων πρέπει να εξεταστούν με την ακόλουθη σειρά, ήτοι, κατ' αρχάς, ο δεύτερος λόγος, στη συνέχεια ο τέταρτος λόγος, κατόπιν ο πρώτος και ο πέμπτος λόγος και, τέλος, ο τρίτος, ο έκτος και ο έβδομος λόγος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας

29 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αφού έτυχε ακροάσεως, η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση θα έπρεπε να είναι αιτιολογημένη και να της έχει κοινοποιηθεί ολόκληρη. Προσθέτει ότι έχει συμφέρον να γνωρίζει την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι, εν προκειμένω, το ζήτημα είναι ο τρόπος με τον οποίο ελήφθησαν υπόψη τα επιχειρήματά της.

30 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα ανωτέρω επιχειρήματα.

31 Δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, μετά την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, η Επιτροπή δεν κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το πλήρες κείμενο των εν λόγω αποφάσεων, αλλά μόνον περιγραφή του περιεχομένου της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, το πλήρες κείμενο των εν λόγω αποφάσεων κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα μόνο στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 21 ανωτέρω.

32 Εντούτοις, κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζει η ίδια η προσφεύγουσα, ο κανονισμός 2271/96 δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να κοινοποιήσει την απόφαση για την παροχή άδειας βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, στον τρίτο εις βάρος του οποίου έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα της τρίτης χώρας (στο εξής: τρίτος εις βάρος του οποίου έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα), όπως η προσφεύγουσα, έναντι του οποίου ο αιτών, όπως η παρεμβαίνουσα, έχει λάβει άδεια να συμμορφωθεί με τους νόμους του παραρτήματος. Το ίδιο ισχύει και για τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1101 της Επιτροπής, της 3ης Αυγούστου 2018, για τον καθορισμό των κριτηρίων εφαρμογής του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 5 του κανονισμού 2271/96 (ΕΕ 2018, L 199 I, σ. 7), το άρθρο 5, παράγραφος 3, του οποίου προβλέπει απλώς ότι η Επιτροπή κοινοποιεί την τελική απόφαση στον αιτούντα.

33 Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα δεν στηρίζεται σε καμία συγκεκριμένη διάταξη προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως. Εντούτοις, στο μέτρο που η προσφεύγουσα φαίνεται να υποστηρίζει ότι το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ απαιτεί εμμέσως να της κοινοποιείται η αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων, επισημαίνεται ότι, μολονότι η εν λόγω διάταξη αφορά την αιτιολογία των νομικών πράξεων, ουδόλως ρυθμίζει το ζήτημα των προσώπων στα οποία πρέπει να κοινοποιείται μια νομική πράξη. Επιπλέον, ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 297, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις που καθορίζουν τον αποδέκτη τους κοινοποιούνται σε αυτόν. Ωστόσο, εν προκειμένω, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις ορίζεται ως αποδέκτης μόνον η παρεμβαίνουσα, ενώ η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι έχει αυτή την ιδιότητα.

34 Εξάλλου, στο μέτρο που τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την αιτιολογία της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει, παρά τον γενικό χαρακτήρα τους, να νοηθούν υπό την έννοια ότι αφορούν έλλειψη αιτιολογίας της εν λόγω αποφάσεως όσον αφορά τις παρατηρήσεις που η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή, αρκεί να σημειωθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 14 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή παρέθεσε τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα καθώς και τις απαντήσεις της επ' αυτών. Επομένως, δεν διαπιστώνεται συναφώς έλλειψη αιτιολογίας.

35 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που έτυχε ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, θα έπρεπε να της είχε κοινοποιηθεί το πλήρες κείμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων.

36 Ασφαλώς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 12 και 13 ανωτέρω, η προσφεύγουσα, κατόπιν αιτήσεως προς την Επιτροπή, έτυχε πράγματι ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και ενημερώθηκε από την Επιτροπή για την έκβαση της διαδικασίας αυτής λαμβάνοντας περιγραφή του περιεχομένου της εν λόγω αποφάσεως.

37 Ωστόσο, οι ως άνω περιστάσεις δεν είναι ικανές, αυτές καθεαυτές, να δημιουργήσουν νέες υποχρεώσεις της Επιτροπής έναντι της προσφεύγουσας, ιδίως υποχρεώσεις κοινοποιήσεως σε αυτή των προσβαλλομένων αποφάσεων.

38 Πράγματι, ο κανονισμός 2271/96 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2018/1101 δεν προβλέπουν κανέναν διαδικαστικό ρόλο για τους τρίτους εις βάρος των οποίων έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα και οι οποίοι ούτε ενημερώνονται ούτε ακούγονται από την Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Εν ολίγοις, ο νομοθέτης της Ένωσης επέλεξε να θεσπίσει ένα σύστημα στο πλαίσιο του οποίου δεν απαιτείται να λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των εν λόγω τρίτων και οι τρίτοι αυτοί δεν απαιτείται να συμμετέχουν στις διαδικασίες που διεξάγονται δυνάμει της εν λόγω διατάξεως (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2023, IFIC Holding κατά Επιτροπής, T-8/21, EU:T:2023:387, σκέψεις 107 και 111).

39 Επομένως, ακόμη και αν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή αποφασίσει να προβεί σε ακρόαση του τρίτου εις βάρος του οποίου έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να λάβει πληροφορίες ή να τον ενημερώσει για την ύπαρξη ή την έκβαση διαδικασίας που διεξάγεται δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια τη μεταβολή της ισορροπίας του συστήματος που θέσπισε ο νομοθέτης στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού και, ειδικότερα, την επιβολή στην Επιτροπή της υποχρεώσεως να κοινοποιήσει σε τρίτον απόφαση που εκδίδεται βάσει της εν λόγω διατάξεως.

40 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ύπαρξη τέτοιας υποχρεώσεως για την Επιτροπή δεν μπορεί να εξαρτάται από το συμφέρον, ή ακόμη και τη χρησιμότητα, που θα μπορούσε να έχει η υποχρέωση αυτή για την προσφεύγουσα, για τον λόγο ιδίως ότι θα ήταν ενδιαφέρον γι' αυτή να γνωρίζει με ποιον τρόπο ελήφθησαν υπόψη τα επιχειρήματά της.

41 Επομένως, εν προκειμένω, το γεγονός και μόνον ότι η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας, προέβη σε ακρόασή της κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και της κοινοποίησε περιγραφή του περιεχομένου της αποφάσεως αυτής δεν γεννά υποχρέωση της Επιτροπής να της κοινοποιήσει την εν λόγω απόφαση, πολλώ δε μάλλον τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση.

42 Κατά τρίτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων της, διότι η Επιτροπή όφειλε να της κοινοποιήσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις αμέσως μετά την έκδοσή τους, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 38 έως 41 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν έχει τέτοια δικαιώματα στο πλαίσιο του συστήματος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 2271/96 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2018/1101.

43 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα το πλήρες κείμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων μετά την έκδοσή τους, προσέβαλε καθ' οιονδήποτε τρόπο διαδικαστικά δικαιώματα τα οποία η προσφεύγουσα δεν είχε και δεν μπορούσε να έχει, στο πλαίσιο του συστήματος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 2271/96 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2018/1101.

44 Κατά τέταρτον, υπενθυμίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, η μη κοινοποίηση πράξεως, μολονότι μπορεί να επηρεάζει το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας άσκησης προσφυγής, εντούτοις δεν δικαιολογεί αφ' εαυτής την ακύρωση της πράξεως. Ασφαλώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ένας προσφεύγων να προβάλλει επιχειρήματα προκειμένου να αποδείξει ότι, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η έλλειψη κοινοποίησης μιας πράξεως είχε ως συνέπεια προσβολή των δικαιωμάτων του ικανή να δικαιολογήσει την ακύρωσή της (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 82).

45 Εν προκειμένω, ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επιχειρήματα βάσει των οποίων να μπορεί να θεωρηθεί ότι η μη κοινοποίηση του πλήρους κειμένου των προσβαλλομένων αποφάσεων μετά την έκδοσή τους προσέβαλε τα δικαιώματά της σε τέτοιο βαθμό που να δικαιολογεί, αφ' εαυτής, την ακύρωση των εν λόγω αποφάσεων.

46 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, αφού ενημερώθηκε από την Επιτροπή για το περιεχόμενο της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε τη δυνατότητα να ασκήσει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την υπό κρίση προσφυγή προκειμένου να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως.

47 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, πλάνη περί τα πράγματα

48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στηρίζονται σε εσφαλμένη πραγματική βάση. Η Επιτροπή εσφαλμένως ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 13 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και στην αιτιολογική σκέψη 11 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η MEB ανήκε στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, ενώ επρόκειτο για τράπεζα εισηγμένη στο Χρηματιστήριο της Τεχεράνης (Ιράν), της οποίας οι μετοχές ανήκαν κατά βάση σε ιδιώτες επενδυτές. Στην αιτιολογική σκέψη 37 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή απέδωσε αποφασιστική σημασία στο εσφαλμένο αυτό γεγονός, χαρακτηρίζοντας τη MEB ως «ιρανική οντότητα». Επιπλέον, στις αιτιολογικές σκέψεις 21 και 22 της τελευταίας αυτής αποφάσεως, η Επιτροπή έλαβε υπόψη μια συμφωνία που είχε συνάψει αδελφή επιχείρηση της παρεμβαίνουσας με τις αμερικανικές αρχές σχετικά με την κεντρική τράπεζα του Ιράν και, επομένως, μια κατάσταση διαφορετική από εκείνη μιας ιδιωτικής επιχείρησης εγκατεστημένης στο Ιράν, όπως η MEB.

49 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα ανωτέρω επιχειρήματα.

50 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι, πράγματι, ενώ, στην αιτιολογική σκέψη 13 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και στην αιτιολογική σκέψη 11 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε ότι η MEB ανήκε στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, η προσφεύγουσα υποστήριξε, χωρίς να αντικρουσθεί βασίμως από την Επιτροπή, ότι η MEB ήταν

ιρανική ιδιωτική τράπεζα. Ερωτηθείσα συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν μπορούσε να συναχθεί ότι η MEB ανήκε στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.

51 Εντούτοις, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η περιεχόμενη στις προσβαλλόμενες αποφάσεις αναφορά σχετικά με το ιδιοκτησιακό καθεστώς της MEB είναι ανακριβής, το γεγονός αυτό δεν επηρεάζει τη νομιμότητα των εν λόγω αποφάσεων.

52 Πράγματι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και από τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 11 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, οι αποφάσεις αυτές δεν στηρίζονται στο γεγονός ότι η MEB ανήκει στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, αλλά στο γεγονός, το οποίο δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους, ότι η MEB περιλαμβάνεται στον κατάλογο SDN όσον αφορά τις δευτερογενείς κυρώσεις. Επομένως, λόγω του γεγονότος ότι η MEB υπόκειται στις εν λόγω κυρώσεις, που προβλέπονται από τους νόμους του παραρτήματος, σε συνδυασμό με τη ζημία που θα προέκυπτε για την παρεμβαίνουσα και την Ένωση σε περίπτωση μη συμμόρφωσης προς τους νόμους αυτούς, η παρεμβαίνουσα ζήτησε από την Επιτροπή την άδεια να συμμορφωθεί προς τους εν λόγω νόμους και η Επιτροπή της χορήγησε την άδεια αυτή. Αντιθέτως, το γεγονός ότι η MEB ανήκει σε δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς δεν ασκεί συναφώς επιρροή.

53 Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή, προς στήριξη των εκτιμήσεων βάσει των οποίων χορήγησε την αρχική άδεια, στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η MEB ανήκε στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.

54 Αφενός, μολονότι η Επιτροπή αναφέρθηκε στην MEB ως «ιρανική» οντότητα στην αιτιολογική σκέψη 37 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, η αναφορά αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στην εκτίμηση ότι η MEB ανήκε στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι η MEB είναι εισηγμένη στο Χρηματιστήριο της Τεχεράνης, οπότε η Επιτροπή μπορούσε να αναφερθεί σε αυτή ως «ιρανική» οντότητα ανεξαρτήτως του δημόσιου ή ιδιωτικού ιδιοκτησιακού καθεστώτος της. Εξάλλου, η ίδια η προσφεύγουσα, στο δικόγραφο της προσφυγής, περιέγραψε την MEB ως «ιρανική» τράπεζα.

55 Αφετέρου, μολονότι η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 21 και 22 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως (καθώς και στην αιτιολογική σκέψη 27 και στην υποσημείωση 10 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως), αναφέρθηκε σε συμφωνία που συνήφθη με τις αμερικανικές αρχές από αδελφή επιχείρηση της παρεμβαίνουσας, εντούτοις, το γεγονός που προβάλλει η προσφεύγουσα ότι η εν λόγω συμφωνία αφορούσε τις σχέσεις της ως άνω επιχειρήσεως με την κεντρική τράπεζα του Ιράν, και όχι με ιδιωτικό φορέα, δεν ασκεί ομοίως επιρροή και δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε ένα αλυσιτελές στοιχείο. Συγκεκριμένα, από τις ως άνω αιτιολογικές σκέψεις προκύπτει ότι η Επιτροπή, αναφερόμενη στην εν λόγω συμφωνία, θέλησε να δώσει ένα παράδειγμα του κινδύνου που θα διέτρεχε η παρεμβαίνουσα σε περίπτωση ενδεχόμενης παραβάσεως των νόμων του παραρτήματος και συνάψεως συμφωνίας με τις αμερικανικές αρχές, τούτο δε ανεξαρτήτως του δημόσιου ή ιδιωτικού ιδιοκτησιακού καθεστώτος του φορέα με τον οποίο η επιχείρηση αυτή διατηρούσε εμπορικές σχέσεις.

56 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται, κατ' ουσίαν, παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας

57 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αρχική και η νέα άδεια είχαν αναδρομική ισχύ. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή, με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 27 Απριλίου 2023, παρέσχε στην παρεμβαίνουσα την άδεια να δεσμεύσει τα περιουσιακά στοιχεία της προσφεύγουσας από την υποβολή της πρώτης αιτήσεως για την παροχή άδειας, ήτοι από τις 26 Φεβρουαρίου 2021. Ομοίως, η δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση ίσχυε από τη λήξη της αρχικής άδειας. Κατά την προσφεύγουσα, ωστόσο, λαμβανομένων υπόψη των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, οι νομικές πράξεις δεν μπορούν, κατ' αρχήν, να τύχουν αναδρομικής εφαρμογής. Ούτε ο κανονισμός 2271/96 ούτε ο εκτελεστικός κανονισμός 2018/1101 προβλέπουν τέτοια αναδρομική ισχύ, η οποία μάλιστα αποκλείεται ρητώς από το επεξηγηματικό σημείωμα της Επιτροπής με τίτλο «Ερωτήσεις και Απαντήσεις: έγκριση της επικαιροποίησης [του κανονισμού 2271/96]», της 7ης Αυγούστου 2018 (ΕΕ 2018, C 277 I, σ. 4, στο εξής: επεξηγηματικό σημείωμα), στο οποίο αναφέρεται ότι η αίτηση για την παροχή άδειας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα και ότι οι αιτούντες υποχρεούνται να συμμορφώνονται με τον κανονισμό 2271/96 έως ότου χορηγηθεί η άδεια. Η προσφεύγουσα φρονεί, επομένως, ότι μπορούσε δικαιολογημένα να θεωρήσει ότι οι εν λόγω άδειες δεν θα είχαν αναδρομική ισχύ.

58 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 προστατεύει πρωτίστως τους φορείς της Ένωσης από την εφαρμογή των νόμων του παραρτήματος και ότι παρέκκλιση από το άρθρο αυτό χωρεί μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, με αποτέλεσμα ότι η χορήγηση άδειας με αναδρομική ισχύ θα συνιστούσε σφάλμα που θα έβλαπτε την αποτελεσματική και αποτρεπτική εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού. Η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ της απουσίας ανασταλτικού αποτελέσματος, κατά την έννοια του επεξηγηματικού σημειώματος, μιας αίτησης για την παροχή άδειας και της δυνατότητας χορήγησης άδειας με αναδρομική ισχύ είναι τεχνητή και δεν προβλέπεται από τον εν λόγω κανονισμό. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, δεν είναι σε θέση να κατανοήσει με ποιον τρόπο μια τέτοια αναδρομική ισχύς θα μπορούσε να αποτρέψει σοβαρή ζημία για τα συμφέροντα της Ένωσης ή του αιτούντος, καθόσον δεν της κοινοποιήθηκε το πλήρες κείμενο της άδειας. Περαιτέρω, κατά την προσφεύγουσα, δεν είναι αναγκαίο η προστασία που παρέχει μια άδεια έναντι των κυρώσεων που απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης να έχει αναδρομική ισχύ, ενώ η ίδια θίγεται από την αναδρομικότητα της άδειας.

59 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα ανωτέρω επιχειρήματα.

60 Η αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία συγκαταλέγεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης και της οποίας αναγκαίο συμπλήρωμα είναι η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, επιτάσσει οι κανόνες δικαίου να είναι σαφείς και ακριβείς, τα δε αποτελέσματά τους να μπορούν να προβλεφθούν, για να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να προσανατολίζονται όταν βρίσκονται σε έννομες καταστάσεις και σχέσεις που καλύπτονται από την έννομη τάξη της Ένωσης (βλ. απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2024, Kirimova κατά EUIPO, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Τούτο συμβαίνει, ιδίως, όταν οι κανόνες αυτοί ενδέχεται να έχουν δυσμενείς συνέπειες για τους ιδιώτες και τις επιχειρήσεις (βλ. απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2024, Nord Stream 2 κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-526/19 RENV, EU:T:2024:864, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)

61 Η αρχή της ασφάλειας δικαίου δεν επιτρέπει, κατά κανόνα, να ορίζεται σε πράξη της Ένωσης, ως ημερομηνία έναρξης ισχύος της, ημερομηνία προγενέστερη, ανάλογα με την περίπτωση, της δημοσιεύσεως ή της κοινοποιήσεώς της. Κατ' εξαίρεση, μπορεί να ισχύει το αντίθετο, όταν το απαιτεί ο προς επίτευξη σκοπός γενικού συμφέροντος και προστατεύεται δεόντως η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Απριλίου 2005, « Goed Wonen», C-376/02, EU:C:2005:251, σκέψη 33, της 13ης Φεβρουαρίου 2019, Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, σκέψη 36, και της 8ης Μαρτίου 2023, Assaad κατά Συμβουλίου, T-426/21, EU:T:2023:114, σκέψη 212).

62 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα βασίμως υποστηρίζει ότι η αρχική και η νέα άδεια χορηγήθηκαν με αναδρομική ισχύ στην παρεμβαίνουσα με τις δύο προσβαλλόμενες αποφάσεις.

63 Πράγματι, όσον αφορά, αφενός, την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, από το άρθρο 3 αυτής προκύπτει, ασφαλώς, ότι ισχύει για περίοδο δώδεκα μηνών από την ημερομηνία κοινοποιήσεώς της. Εντούτοις, το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής αναφέρει, σύμφωνα με την αιτιολογική της σκέψη 39, ότι παρέχεται στην παρεμβαίνουσα η άδεια να συμμορφώνεται προς τους νόμους του παραρτήματος σε σχέση με την προσφεύγουσα «από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεώς της για την παροχή της εν λόγω άδειας». Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 7 της ίδιας αποφάσεως, η παρεμβαίνουσα υπέβαλε την πρώτη αίτηση για την παροχή άδειας στην Επιτροπή στις 26 Φεβρουαρίου 2021. Κατά συνέπεια, η αρχική άδεια που χορηγήθηκε με την απόφαση αυτή έχει πράγματι αναδρομική ισχύ, δεδομένου ότι από τον συνδυασμό των άρθρων 1 και 3 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι ως ημερομηνία έναρξης ισχύος της άδειας αυτής δεν ορίζεται η ημερομηνία κοινοποιήσεως στην παρεμβαίνουσα της επίμαχης αποφάσεως (που εκδόθηκε στις 27 Απριλίου 2023), αλλά προγενέστερη ημερομηνία, ήτοι η ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως για την παροχή άδειας (26 Φεβρουαρίου 2021).

64 Όσον αφορά, αφετέρου, τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση, από το άρθρο 3 αυτής προκύπτει ότι ισχύει για περίοδο δώδεκα μηνών από την ημερομηνία, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 43 της ίδιας αποφάσεως, «λήξεως της [αρχικής άδειας] (26 Απριλίου 2024)». Κατά συνέπεια, η νέα άδεια που χορηγήθηκε με τη δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση έχει πράγματι αναδρομική ισχύ, διότι ως ημερομηνία έναρξης ισχύος της άδειας αυτής δεν ορίστηκε η ημερομηνία κοινοποιήσεως στην παρεμβαίνουσα της εν λόγω αποφάσεως (που εκδόθηκε στις 24 Ιουνίου 2024), αλλά προγενέστερη ημερομηνία, ήτοι η ημερομηνία λήξεως της αρχικής άδειας (26 Απριλίου 2024).

65 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρανόμως χορήγησε αναδρομικώς την αρχική άδεια και τη νέα άδεια υπέρ της παρεμβαίνουσας, λαμβανομένου υπόψη ότι η προσφεύγουσα μνημονεύεται τόσο στις αιτιολογικές σκέψεις όσο και στο διατακτικό των προσβαλλομένων αποφάσεων. Επομένως, η νομιμότητα αυτής της αναδρομικής ισχύος πρέπει να εξεταστεί από την άποψη της προσφεύγουσας.

66 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 2271/96, ο εκτελεστικός κανονισμός 2018/1101 και το επεξηγηματικό σημείωμα δεν προβλέπουν ρητώς τη δυνατότητα χορηγήσεως στην παρεμβαίνουσα άδειας με αναδρομική ισχύ, όπως η αρχική ή η νέα άδεια που χορηγήθηκαν με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, μάλιστα δε αποκλείουν ρητώς τη δυνατότητα αυτή.

67 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, σε περίπτωση που πληρούνται οι προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 61 ανωτέρω, η εξουσία των θεσμικών και λοιπών οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης να εκδίδουν, κατ' εξαίρεση, πράξεις με αναδρομική ισχύ απορρέει από τις γενικές αρχές

του δικαίου της Ένωσης, χωρίς να προϋποθέτει την ύπαρξη ρητής νομικής βάσης στην οικεία νομοθεσία (πρβλ. απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2024, NRW. Bank κατά ΕΣΕ, T-466/16 RENV, EU:T:2024:111, σκέψη 165).

68 Κατά συνέπεια, η έλλειψη ρητής νομικής βάσεως δεν αποκλείει τη δυνατότητα της Επιτροπής να χορηγεί, κατ' εξαίρεση, αναδρομικώς σε αιτούντα άδεια δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, εφόσον πληρούνται οι δύο σωρευτικές προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 61 ανωτέρω, ήτοι, πρώτον, ότι ο επιδιωκόμενος με την προσβαλλόμενη πράξη σκοπός απαιτεί να της προσδοθεί αναδρομική ισχύς και, δεύτερον, ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων προστατεύεται δεόντως.

69 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, καμία από τις πράξεις που αυτή επικαλείται δεν αποκλείει ρητώς τη δυνατότητα χορήγησης άδειας με αναδρομική ισχύ, όπως η αρχική ή η νέα άδεια που χορηγήθηκαν με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Επιπλέον, η προσφεύγουσα, προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεν επικαλείται καμία συγκεκριμένη διάταξη προς στήριξη των επιχειρημάτων της, αλλά περιορίζεται σε επίκληση της απάντησης στην ερώτηση αριθ. 20 του επεξηγηματικού σημειώματος, το περιεχόμενο της οποίας θα εξεταστεί κατωτέρω.

70 Δεύτερον, όσον αφορά τις δύο σωρευτικές προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 61 ανωτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι η Επιτροπή δεν δικαιολόγησε την αναδρομική ισχύ της αρχικής και της νέας άδειας και, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του επεξηγηματικού σημειώματος, μπορούσε να αναμένει ότι οι εν λόγω άδειες δεν θα χορηγούνταν με αναδρομική ισχύ.

– *Επί του σκοπού ο οποίος δικαιολογεί την αναδρομικότητα*

71 Στο μέτρο που η κατ' εξαίρεση χορήγηση άδειας από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 αποσκοπεί στην αποτροπή του ενδεχομένου, υπό ειδικές και δεόντως αιτιολογημένες περιστάσεις, να προκληθεί σοβαρή ζημία στα συμφέροντα της Ένωσης ή του αιτούντος λόγω της μη τήρησης των νόμων του παραρτήματος (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2023, IFIC Holding κατά Επιτροπής, T-8/21, EU:T:2023:387, σημείο 112), δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η Επιτροπή, επιδιώκοντας έναν τέτοιο σκοπό, να αποφασίσει να προσδώσει αναδρομική ισχύ σε μια τέτοια άδεια, εάν αυτό κριθεί απαραίτητο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ανεξάρτητα από το αν ο αιτών έχει ζητήσει ή όχι μια τέτοια αναδρομική ισχύ.

72 Υπενθυμίζεται ότι η πρώτη προϋπόθεση η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 61 ανωτέρω και η οποία αφορά τον επιδιωκόμενο σκοπό απαιτεί την επαλήθευση του κατά πόσον η αναδρομική απόφαση αποσκοπεί στην επίτευξη τουλάχιστον ενός σκοπού γενικού συμφέροντος (πρβλ. απόφαση της 28 Ιανουαρίου 2016, Éditions Odile Jacob κατά Επιτροπής, C-514/14 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:55, σκέψη 50). Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι πράξεις της Ένωσης που έχουν αναδρομικό αποτέλεσμα πρέπει να περιέχουν στην αιτιολογία τους, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, τα στοιχεία που δικαιολογούν το επιδιωκόμενο αναδρομικό αποτέλεσμα (βλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2020, Σλοβενία κατά Επιτροπής, T-626/17, EU:T:2020:402, σκέψη 122).

73 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, εξέθεσε ρητώς τους λόγους για τους οποίους προσέδωσε αναδρομική ισχύ στην αρχική άδεια και τη νέα άδεια.

74 Αφενός, κατά την αιτιολογική σκέψη 39 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει την αρχική άδεια από την ημερομηνία υποβολής της πρώτης αιτήσεως για την παροχή άδειας, δεδομένου ότι η χορήγηση αυτή είχε αναβληθεί για λόγους αναγόμενους σε πολιτικές εκτιμήσεις και όχι λόγω πταίσματος της παρεμβαίνουσας. Συναφώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 37 και 38 της εν λόγω αποφάσεως αποσαφηνίζονται περαιτέρω οι πολιτικές αυτές εκτιμήσεις και η σχέση τους με τους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός 2271/96 καθώς και με τους σκοπούς γενικής πολιτικής της Ένωσης. Επομένως, από την εν λόγω απόφαση προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή χορήγησε την άδεια με αναδρομική ισχύ, λόγω της μακράς, δυστυχώς, διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας, εξαιτίας της οποίας η έκδοση της εν λόγω αποφάσεως αναβλήθηκε για πολιτικούς λόγους που δεν σχετίζονται με την παρεμβαίνουσα.

75 Αφετέρου, κατά την αιτιολογική σκέψη 43 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε να χορηγήσει τη νέα άδεια από την ημερομηνία λήξης της αρχικής άδειας για λόγους συνέχειας, λαμβανομένων υπόψη των κινδύνων για τα συμφέροντα της παρεμβαίνουσας και της Ένωσης. Δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, η παρεμβαίνουσα ήταν υποχρεωμένη να υποβάλει αίτηση για τυχόν νέα άδεια τρεις μήνες πριν από τη λήξη της εν λόγω αποφάσεως, από την αιτιολογική σκέψη 14 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η παρεμβαίνουσα υπέβαλε πράγματι αίτηση για νέα άδεια στις 25 Ιανουαρίου 2024, ήτοι τρεις μήνες πριν από τη λήξη της αρχικής άδειας. Επομένως, από την τελευταία αυτή απόφαση προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή χορήγησε τη νέα άδεια με αναδρομική ισχύ για λόγους συνέχειας με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, λόγω της μακράς, δυστυχώς, διάρκειας και της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της τελευταίας αυτής αποφάσεως.

76 Συναφώς, μολονότι η προσφεύγουσα είχε αρχικώς αμφισβητήσει την έλλειψη αιτιολογήσεως για την αναδρομική ισχύ που αποφάσισε η Επιτροπή, στη συνέχεια, μετά την παραλαβή του πλήρους κειμένου των προσβαλλομένων αποφάσεων το οποίο η Επιτροπή προσκόμισε σε απάντηση στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, δεν προέβαλε, ακόμη και με τους νέους λόγους της προσφυγής, κανένα επιχείρημα προς αμφισβήτηση του βασίμου των στοιχείων που περιλαμβάνονται στις εν λόγω αποφάσεις για την αιτιολόγηση της αναδρομικής αυτής ισχύος. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν προβάλει κανένα επιχείρημα κατά των στοιχείων αυτών, δεν αποδεικνύει ότι η αναδρομική ισχύς την οποία αποφάσισε η Επιτροπή στην προκειμένη περίπτωση είναι μη κατάλληλη ή μη αναγκαία υπό το πρίσμα του επιδιωκομένου σκοπού.

77 Επιπλέον, η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αμφισβήτησε, απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, τη διαπίστωση που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 37 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η MEB είναι «ιρανική». Εντούτοις, η διαπίστωση αυτή δεν είναι ανακριβής για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 54 ανωτέρω. Περαιτέρω, το επιχείρημα αυτό της προσφεύγουσας δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ή σε πλάνη εκτιμήσεως κατά την αιτιολόγηση της αναδρομικής ισχύος.

78 Επομένως, δεδομένου ότι κανένα επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκειμένου να αιτιολογήσει την αναδρομική ισχύ που αποφασίστηκε με τις εν λόγω αποφάσεις, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι δεν πληρούται η πρώτη προϋπόθεση που μνημονεύεται στη σκέψη 61 ανωτέρω, όσον αφορά τον επιδιωκόμενο σκοπό.

– Επί της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που μπορεί να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα το επεξηγηματικό σημείωμα

79 Ο σεβασμός της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης είναι μία από τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται, προκειμένου πράξη της Ένωσης να μπορεί, τηρουμένης της αρχής της ασφάλειας δικαίου, να έχει αναδρομική ισχύ (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2023, Assaad κατά Συμβουλίου, T-426/21, EU:T:2023:114, σκέψη 226).

80 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, καθόσον η αναδρομική ισχύς πράξης της Ένωσης επιτρέπεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, δεν μπορεί να απαιτείται από ιδιώτη να αποδείξει ότι έλαβε διαβεβαιώσεις ότι η νομική του κατάσταση δεν θα μεταβληθεί αναδρομικώς, αλλά απόκειται στον δικαστή να διακριβώσει, βάσει των επιχειρημάτων του εν λόγω ιδιώτη και λαμβάνοντας υπόψη όλες τις περιστάσεις της υποθέσεως, ότι η επίμαχη πράξη εκδόθηκε λαμβανομένης υπόψη δεόντως της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη αυτού (πρβλ. απόφαση της 8ης Μαρτίου 2023, Assaad κατά Συμβουλίου, T-426/21, EU:T:2023:114, σκέψεις 227, 235 και 236).

81 Κατά την προσφεύγουσα, το επεξηγηματικό σημείωμα, και ειδικότερα η απάντηση στην ερώτηση αριθ. 20 του εν λόγω σημειώματος, ήταν, κατ’ ουσίαν, εκείνη που της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι η άδεια που χορηγήθηκε δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 2271/96 δεν θα είχε αναδρομική ισχύ.

82 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, ασφαλώς, το επεξηγηματικό σημείωμα δεν περιέχει κανόνες ούτε νομικώς δεσμευτικές ερμηνείες (απόφαση της 21 Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 61).

83 Εντούτοις, έχει κριθεί ότι, αν και μέτρα εσωτερικής τάξεως ληφθέντα από την ενωσιακή Διοίκηση δεν μπορούν να χαρακτηρίζονται ως «κανόνες δικαίου» τους οποίους οφείλει να τηρεί σε κάθε περίπτωση η Διοίκηση, ωστόσο, περιέχουν κανόνες συμπεριφοράς που υποδεικνύουν την ακολουθητέα τακτική, από την οποία η Διοίκηση δεν μπορεί, σε κάποια συγκεκριμένη περίπτωση, να παρεκκλίνει χωρίς να προσδιορίσει τους σχετικούς λόγους που πρέπει να συμβιβάζονται με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Θεσπίζοντας τέτοιους κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει πλέον στις περιπτώσεις τις οποίες οι κανόνες αυτοί αφορούν, η εν λόγω Διοίκηση αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως ενδέχεται να της επιβληθούν κυρώσεις, λόγω παραβιάσεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως είναι η ίση μεταχείριση ή η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ. απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2024, Kirimova κατά EUIPO, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

84 Επομένως, η ενωσιακή Διοίκηση υποχρεούται να τηρεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης οσάκις εφαρμόζει ενδεικτικούς κανόνες με τους οποίους έχει αυτοδεσμευθεί (πρβλ. απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:351, σκέψη 53).

85 Το επεξηγηματικό σημείωμα, όπως προκύπτει από τις εισαγωγικές του σκέψεις, έχει ως «σκοπό […] την παροχή οδηγιών για την εφαρμογή ορισμένων διατάξεων [του κανονισμού 2271/96]». Επομένως, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο εν λόγω σημείωμα μπορούν να θεωρηθούν ως ενδεικτικοί κανόνες της πρακτικής που προτίθεται να ακολουθήσει η Επιτροπή κατά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού και ότι, ως εκ τούτου,

είναι ικανά να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στους ενδιαφερομένους, πράγμα το οποίο, ωστόσο, πρέπει να εκτιμάται κατά περίπτωση, ανάλογα με το περιεχόμενο των εν λόγω στοιχείων.

86 Εν προκειμένω, η απάντηση στην ερώτηση υπ' αριθ. 20 του επεξηγηματικού σημειώματος, με τίτλο «[π]οια είναι τα αποτελέσματα της άδειας;», στην οποία απάντηση στηρίζεται η προσφεύγουσα, έχει ως εξής:

«Το αίτημα για τη χορήγηση άδειας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Η άδεια, υπό τη μορφή εκτελεστικής απόφασης της Επιτροπής, τίθεται σε ισχύ από την ημερομηνία της κοινοποίησής της στον αιτούντα. Στο ενδιάμεσο διάστημα, οι οικονομικοί φορείς της ΕΕ υποχρεούνται να εφαρμόζουν [τον κανονισμό 2271/96].»

87 Ωστόσο, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τέτοια στοιχεία δεν μπορούν να εκληφθούν ως αυτοπεριορισμός της εξουσίας της Επιτροπής να προσδώσει αναδρομική ισχύ σε τυχόν άδεια που χορηγείται βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96.

88 Κατά πρώτον, μολονότι ο τίτλος της ερωτήσεως υπ' αριθ. 20 αφορά τα «αποτελέσματα της άδειας», τα στοιχεία τα οποία παρέχει η Επιτροπή στην πρώτη και την τρίτη περίοδο της απαντήσεως αφορούν μάλλον τις συνέπειες του αιτήματος για τη χορήγηση άδειας. Συγκεκριμένα, το επεξηγηματικό σημείωμα υπενθυμίζει, στην πρώτη περίοδο της απαντήσεως, ότι ένα τέτοιο αίτημα δεν αναστέλλει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τον κανονισμό 2271/96, ούτως ώστε, μετά την υποβολή του αιτήματος οι οικονομικοί φορείς τους οποίους αφορούν οι υποχρεώσεις αυτές πρέπει, όπως προκύπτει από την τρίτη περίοδο της απαντήσεως, να εξακολουθήσουν να συμμορφώνονται προς τις υποχρεώσεις αυτές εν αναμονή της αποφάσεως της Επιτροπής.

89 Ωστόσο, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, η Επιτροπή με τα δικόγραφά της, το ζήτημα των συνεπειών της υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση άδειας είναι διαφορετικό από το ζήτημα της ημερομηνίας έναρξης των αποτελεσμάτων τυχόν άδειας που εκδίδεται κατά την ολοκλήρωση της διοικητικής διαδικασίας που κινήθηκε με την υποβολή της εν λόγω αιτήσεως.

90 Κατά δεύτερον, το επεξηγηματικό σημείωμα, στη δεύτερη περίοδο της απαντήσεως, αναφέρει ότι τυχόν άδεια, υπό τη μορφή απόφασης της Επιτροπής, «τίθεται σε ισχύ» από την κοινοποίησή της στον αιτούντα. Μολονότι το στοιχείο αυτό αφορά, ασφαλώς, το χρονικό σημείο κατά το οποίο μια άδεια υπό τη μορφή εκτελεστικής απόφασης κοινοποιούμενης στον αιτούντα «τίθεται σε ισχύ», εντούτοις, απλώς αντανακλά, στο πλαίσιο αυτό, το περιεχόμενο του άρθρου 297, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

91 Πράγματι, κατά το άρθρο 297, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το οποίο συνιστά γενικό κανόνα σχετικά με την έναρξη ισχύος των αποφάσεων που καθορίζουν τον αποδέκτη τους, οι αποφάσεις αυτές αρχίζουν να παράγουν αποτελέσματα από την κοινοποίησή τους στους αποδέκτες τους (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2019, Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, σκέψη 32).

92 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο γενικός κανόνας που προβλέπεται στο άρθρο 297, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει το ενδεχόμενο, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η ημερομηνία έναρξης ισχύος μιας αποφάσεως που ορίζει έναν αποδέκτη να μπορεί να καθοριστεί σε ημερομηνία προγενέστερη της ημερομηνίας κοινοποίησής της στον αποδέκτη, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη

σκέψη 61 ανωτέρω (πρβλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2019, Human Operator, C-434/17, EU:C:2019:112, σημεία 36 και 37), το ίδιο δε ισχύει, κατά μείζονα λόγο, όσον αφορά τη δεύτερη περίοδο της απάντησης στην ερώτηση υπ' αριθ. 20 του επεξηγηματικού σημειώματος. Πράγματι, η νομολογία δέχεται ότι το χρονικό σημείο έναρξης ισχύος μιας πράξης δεν συμπίπτει κατ' ανάγκη με την ημερομηνία έναρξης των αποτελεσμάτων της, δεδομένου ότι η πράξη αυτή μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αναγνωριστεί ότι έχει αναδρομική ισχύ (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2025, On Air Media Professionals και Different Media, C-416/24 και C-417/24, EU:C:2025:765, σκέψεις 44 έως 47).

93 Επομένως, η δεύτερη περίοδος της απάντησης στην ερώτηση υπ' αριθ. 20 του επεξηγηματικού σημειώματος δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, κατά την πρακτική της Επιτροπής, η ημερομηνία έναρξης ισχύος μιας άδειας συμπίπτει κατ' ανάγκην, σε όλες τις περιπτώσεις, με την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση περί χορηγήσεως της άδειας αυτής κοινοποιείται στον αιτούντα.

94 Κατά συνέπεια, συνολικά, η απάντηση στην ερώτηση υπ' αριθ. 20 του επεξηγηματικού σημειώματος δεν περιέχει, στην πραγματικότητα, κανέναν ενδεικτικό κανόνα συμπεριφοράς με τον οποίο η Επιτροπή να έχει αυτοδεσμευθεί όσον αφορά την αναδρομική ισχύ τυχόν άδειας, δεδομένου ότι η απάντηση αυτή απλώς υπενθυμίζει, κατ' ουσίαν, στους αιτούντες ότι, εν αναμονή της αποφάσεως της Επιτροπής επί της αιτήσεώς τους για τη χορήγηση άδειας, εξακολουθούν να υπόκεινται στις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 και ότι τυχόν απόφαση της Επιτροπής με την οποία, κατ' εξαίρεση, τους χορηγείται άδεια δυνάμει του δευτέρου εδαφίου της ίδιας διατάξεως θα αρχίσει να ισχύει από την ημερομηνία κατά την οποία θα τους κοινοποιηθεί. Αντιθέτως, τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην ως άνω απάντηση δεν καθορίζουν την ημερομηνία έναρξης ισχύος τυχόν άδειας και, ειδικότερα, δεν διευκρινίζουν αν η ημερομηνία αυτή μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ.

95 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το επεξηγηματικό σημείωμα δεν μπορεί να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι άδεια που χορηγείται δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 δεν μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ και ότι, κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι δεν πληρούται η δεύτερη προϋπόθεση που υπομνήσθηκε στη σκέψη 61 ανωτέρω, όσον αφορά τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων.

96 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις παρεκκλίσεις από την αρχή της μη αναδρομικότητας τις οποίες, κατ' εξαίρεση, μπορεί να δεχθεί, υπό τις προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 61 ανωτέρω, και ότι, επομένως, δεν παραβίασε την εν λόγω αρχή. Κατά συνέπεια, ο πρώτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου, του έκτου και του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται, κατ' ουσίαν, πλάνη εκτιμήσεως και ασάφεια των προσβαλλομένων αποφάσεων

97 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή άσκησε κατά τρόπο εσφαλμένο και δυσανάλογο την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει. Ισχυρίζεται ότι, καθόσον προσφέρει αποκλειστικώς υπηρεσίες στον ανθρωπιστικό τομέα, ουδεμία απειλή υφίστατο συναφώς για την παρεμβαίνουσα από τους νόμους του παραρτήματος. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή μη ορθώς παρέσχε στην παρεμβαίνουσα την άδεια να δεσμεύσει, χωρίς περιορισμό, το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων της, χωρίς να λάβει υπόψη της το γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία που

χρησιμοποιούνται για ανθρωπιστικές επιχειρήσεις δεν υπόκεινται στις κυρώσεις που προβλέπονται από τους εν λόγω νόμους. Επομένως, η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε περιορίσει το πεδίο εφαρμογής της αρχικής και της νέας άδειας.

98 Κατά την προσφεύγουσα, το διατακτικό των προσβαλλομένων αποφάσεων είναι υπερβολικό, ασαφές και παραπλανητικό, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική σκέψη 14 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως και στην αιτιολογική σκέψη 42 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως. Το διατακτικό των προσβαλλομένων αποφάσεων έχει απόλυτο περιεχόμενο, παρέχει στην παρεμβαίνουσα περιθώριο εκτιμήσεως και δεν αντανακλά τους περιορισμούς που περιέχονται στις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις, με αποτέλεσμα τελικά να αντιφάσκει προς αυτές.

99 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή όφειλε να εξετάσει τις κυρώσεις που επιβάλλονταν στην προσφεύγουσα και τις συναλλαγές που ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής των νόμων του παραρτήματος, δεδομένου ιδίως ότι η προσφεύγουσα είχε αποδείξει ότι πραγματοποιούσε αποκλειστικώς ανθρωπιστικές επιχειρήσεις, οι οποίες ρητώς εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής των κυρώσεων που προβλέπονται από τους εν λόγω νόμους. Κατά την προσφεύγουσα, τα συμφέροντα της Ένωσης δεν μπορούν να θιγούν σοβαρά από ενέργειες στον ανθρωπιστικό τομέα, η δε αίτηση της παρεμβαίνουσας οφειλόταν αποκλειστικώς στη μεταξύ τους υφιστάμενη ένδικη διαφορά. Κατά την προσφεύγουσα, δεν απόκειται στην παρεμβαίνουσα να καθορίσει πότε μια συναλλαγή εμπίπτει στις εν λόγω κυρώσεις, δεδομένου ότι η εκτίμηση αυτή πρέπει να γίνεται από την Επιτροπή.

100 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα ανωτέρω επιχειρήματα.

101 Πρώτον, επισημαίνεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στηρίζονται σε εσφαλμένες παραδοχές, διότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει ρητώς όχι μόνον ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τις δραστηριότητες οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα, δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής των κυρώσεων, αλλά και ότι, λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές, η Επιτροπή περιόρισε το πεδίο εφαρμογής της αρχικής και της νέας άδειας ώστε να καλύπτει μόνο τις περιπτώσεις στις οποίες οι νόμοι του παραρτήματος επιβάλλουν στην παρεμβαίνουσα την υποχρέωση να τηρεί ορισμένη συμπεριφορά έναντι της προσφεύγουσας.

102 Συγκεκριμένα, αφενός, στην αιτιολογική σκέψη 14, υπό 2, της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρθηκε στην παρατήρηση της προσφεύγουσας ότι οι κυρώσεις δεν είχαν εφαρμογή για τον λόγο ότι ορισμένες πράξεις δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής τους και, συνακόλουθα, επισήμανε ότι η αρχική άδεια χορηγούσε στην παρεμβαίνουσα την άδεια μόνον να «συμμορφώνεται» προς τους νόμους του παραρτήματος και ότι, συνεπώς, οι πράξεις που εξαιρούνταν από τους νόμους αυτούς δεν καλύπτονταν ούτε από την εν λόγω άδεια. Αφετέρου, σύμφωνα με την ως άνω επισήμανση, το άρθρο 1 της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως επιτρέπει στην παρεμβαίνουσα απλώς «να συμμορφώνεται» προς τους νόμους αυτούς, τούτο δε μόνον «στον βαθμό που είναι αναγκαίο» για να «δεσμεύσει» ορισμένα περιουσιακά στοιχεία και να «αρνηθεί» ορισμένες συναλλαγές.

103 Εξάλλου, μολονότι το άρθρο 1 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως έχει το ίδιο περιεχόμενο με εκείνο της πρώτης προσβαλλομένης αποφάσεως, εντούτοις, η αιτιολογική σκέψη 42 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως υπενθυμίζει ρητώς ότι, λαμβανομένων υπόψη των δραστηριοτήτων της MEB στον τομέα των ανθρωπιστικών επιχειρήσεων, η νέα άδεια επιτρέπει στην παρεμβαίνουσα να δεσμεύει ορισμένα περιουσιακά στοιχεία και να αρνείται

ορισμένες συναλλαγές μόνο στον βαθμό που τούτο απαιτείται από τους νόμους του παραρτήματος και ότι, κατά συνέπεια, κάθε πράξη που εξαιρείται από τους νόμους αυτούς δεν καλύπτεται ούτε από την εν λόγω άδεια.

104 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υφίσταται ούτε αντίφαση μεταξύ της αιτιολογίας και του διατακτικού των προσβαλλομένων αποφάσεων ούτε έλλειψη σαφήνειας ως προς το πεδίο εφαρμογής της αρχικής και της νέας άδειας.

105 Δεύτερον, οι διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 101 και 103 ανωτέρω συνεπάγονται επίσης ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το πεδίο εφαρμογής της αρχικής άδειας και της νέας άδειας, και επομένως των προσβαλλομένων αποφάσεων, δεν είναι ούτε υπερβολικό ή απόλυτο, ούτε δυσανάλογο ή ασαφές, αλλά καλύπτει μόνον τις συμπεριφορές τις οποίες η παρεμβαίνουσα υποχρεούται να τηρεί δυνάμει των νόμων του παραρτήματος, τούτο δε αυστηρώς στο μέτρο που της επιτρέπει να δεσμεύει ορισμένα περιουσιακά στοιχεία και να αρνείται ορισμένες συναλλαγές της προσφεύγουσας δυνάμει των νόμων αυτών.

106 Τρίτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι απόκειτο στην Επιτροπή να προσδιορίσει κάθε συναλλαγή στην οποία η παρεμβαίνουσα μπορούσε να συμμορφωθεί προς τους νόμους του παραρτήματος, αρκεί να σημειωθεί ότι ούτε το επιχείρημα αυτό μπορεί να γίνει δεκτό, διότι στηρίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη όχι μόνον του πεδίου εφαρμογής των προσβαλλομένων αποφάσεων, όπως αυτό εξειδικεύθηκε στις σκέψεις 101 έως 103 ανωτέρω, αλλά και της εμβέλειας της αξιολόγησης στην οποία προέβη η Επιτροπή βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96.

107 Συγκεκριμένα, κατά την αξιολόγηση αιτήσεως για την παροχή άδειας δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, η Επιτροπή καλείται μόνον να εξετάσει αν τα συμφέροντα του αιτούντος ή της Ένωσης κινδυνεύουν να θιγούν σοβαρά σε περίπτωση μη τήρησης από τον αιτούντα των νόμων του παραρτήματος έναντι τρίτου εις βάρος του οποίου έχουν ληφθεί τα περιοριστικά μέτρα. Στο μέτρο που ο εν λόγω τρίτους υπόκειται στους νόμους αυτούς, η εξέταση που απαιτείται από την εν λόγω διάταξη είναι ανεξάρτητη από το ζήτημα αν ορισμένες πράξεις του εν λόγω τρίτου θα μπορούσαν να εξαιρούνται δυνάμει των εν λόγω νόμων.

108 Επομένως, δεν απόκειται στην Επιτροπή, βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, να χαρακτηρίσει τις τυχόν πράξεις ή αγαθά του εν λόγω τρίτου υπό το πρίσμα των νόμων του παραρτήματος, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να ελέγξει ούτε το είδος κάθε πράξεως ή περιουσιακού στοιχείου του εν λόγω τρίτου ούτε την κατάστασή του σε σχέση με τους εν λόγω νόμους και τις ενδεχόμενες εξαιρέσεις τους. Ως εκ τούτου, αντίθετα προς το αίτημα που υπέβαλε η προσφεύγουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν απαιτείται, στην υπό κρίση υπόθεση, να διατάξει πραγματογνωμοσύνη για την ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής των εν λόγω νόμων ούτε να λάβει άλλα μέτρα για την απόκτηση εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης σχετικά με τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας ή να καλέσει τους ελεγκτές της να καταθέσουν συναφώς ως μάρτυρες.

109 Τέταρτον, το γεγονός, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι η παρεμβαίνουσα ερμηνεύει κατά τρόπο υπερβολικά ευρύ την αρχική και τη νέα άδεια συνάγοντας από αυτές ότι της επιτρέπουν να δεσμεύει όλα τα περιουσιακά στοιχεία της, δεν ασκεί επιρροή. Πράγματι, το γεγονός αυτό αφορά τον τρόπο με τον οποίο η παρεμβαίνουσα εφαρμόζει τις άδειες αυτές στην πράξη και όχι τη νομιμότητα των προσβαλλόμενων αποφάσεων με τις οποίες χορηγήθηκαν οι εν λόγω άδειες.

110 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η αρχική και η νέα άδεια δεν καταλείπουν συναφώς κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στην παρεμβαίνουσα. Πράγματι, σε περίπτωση που οι νόμοι του παραρτήματος δεν την υποχρεώνουν να δεσμεύσει ορισμένα περιουσιακά στοιχεία ή να αρνηθεί ορισμένες συναλλαγές της προσφεύγουσας, οι εν λόγω άδειες δεν ισχύουν και η παρεμβαίνουσα υποχρεούται να συμμορφωθεί με την απαγόρευση του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2771/96.

111 Πέμπτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει κατάχρηση εξουσίας, στο μέτρο που η αρχική και η νέα άδεια χορηγήθηκαν λόγω της υφιστάμενης ένδικης διαφοράς μεταξύ αυτής και της παρεμβαίνουσας ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων, αρκεί να σημειωθεί, αφενός, ότι η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει καμία ένδειξη προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά στηρίζεται σε άλλες εκτιμήσεις. Αφετέρου, μολονότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 της δεύτερης προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η παρεμβαίνουσα αναφέρθηκε στη διαφορά αυτή με τη νέα αίτησή της για παροχή άδειας, από την αιτιολογική σκέψη 20 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει επίσης ότι η Επιτροπή απέκλεισε ρητώς τη σημασία της διαφοράς αυτής για τη χορήγηση τυχόν νέας άδειας δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Επομένως, το υπό κρίση επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

112 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν είναι ικανά να αποδείξουν ούτε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, ιδίως όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της αρχικής και της νέας άδειας, ούτε ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ασαφείς συναφώς, ούτε ότι η Επιτροπή άσκησε καταχρηστικά τις εξουσίες της. Ως εκ τούτου, ο τρίτος, ο έκτος και ο έβδομος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

113 Κατά συνέπεια, το αίτημα ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

114 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται η έκδοση αποφάσεως επί του παραδεκτού της, επί του οποίου η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί χωρίς να εισέλθει στην ουσία (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω), προκειμένου, κατά την προσφεύγουσα, να διευκρινιστεί «η σχέση μεταξύ της προσφυγής ακυρώσεως και [ενδεχόμενης] προδικαστικής διαδικασίας», και ως προς το οποίο η παρεμβαίνουσα έχει εκφράσει αμφιβολίες. Συγκεκριμένα, αφενός, όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας, μολονότι είναι, ασφαλώς, αληθές ότι το άρθρο 130, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι ο καθού μπορεί να ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη χωρίς να εισέλθει στην ουσία, ένα τέτοιο αίτημα δεν μπορεί, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου, να υποβληθεί από τον προσφεύγοντα. Αφετέρου, όσον αφορά, τις αμφιβολίες που εξέφρασε η παρεμβαίνουσα, υπενθυμίζεται ότι ο παρεμβαίνων σε δίκη προς υποστήριξη του καθού δεν νομιμοποιείται να προβάλει ένσταση απαραδέκτου η οποία δεν διατυπώνεται με τα υπομνήματα του καθού, οπότε το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει συγκεκριμένα επί της ουσίας της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου (πρβλ. απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2022, PNB Banka κατά ΕΚΤ, T-275/19, EU:T:2022:781, σκέψεις 93 και 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εν πάση περιπτώσει, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, καθόσον η εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής απαιτεί σύνθετη ανάλυση, η ορθή απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί την επί της ουσίας απόρριψη της προσφυγής χωρίς προηγούμενη απόφαση επί του παραδεκτού της (πρβλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).

Επί των δικαστικών εξόδων

115 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Middle East Bank, Munich Branch φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Clearstream Banking AG.

(υπογραφές)